

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl soudcem JUDr. Borisem Filemonem ve věci

žalobce: **J. G. M.**, narozen dne XXXX
bytem XXXX, XXXX
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Horáčkem, LL.M.
sídlem Na zbořenci 276/14, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **ROI Hunter a.s.**, IČO 03103048
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno
zastoupená advokátkou Mgr. Simonou Hejdovou
sídlem Tuřanka 1519/115a, 627 00 Brno

o ochranu autorského práva

takto:

- I. Zamítá se žaloba o:
 - 1) Zdržení se užívání označení ROI HUNTER v obchodním styku.
 - 2) Změnu obchodní firmy žalovaného tak, aby neobsahovala označení ROI HUNTER, a o podání návrhu na zápis změny obchodní firmy do obchodního rejstříku.
 - 3) Odstranění závadného stavu odstraněním či zničením všech materiálů, produktů, sdělení nebo jiných projevů žalovaného, které obsahují označení ROI HUNTER.
 - 4) Uložení povinnosti žalovanému zrušit registraci doménového jména „roihunter.cz“.
 - 5) Uložení povinnosti žalovanému zrušit registraci doménového jména „roihunter.com“.

- 6) Přiznání práva žalobci na uveřejnění všech výroků, kterými soud vyhověl žalobci, na náklady žalovaného v Hospodářských novinách, a to jedenkrát v celostátním vydání tak, že celý výrok pravomocného rozsudku bude zveřejněn v pátečním vydání Hospodářských novin ve formátu nejméně ¼ strany na šířku, co do použitého druhu a velikosti písma stejně, jako je vyhotoven pravomocný rozsudek soudu.
- II. Žalobce je povinen do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalovanému k rukám jeho zástupkyně na náhradě nákladů řízení částku 42 162 Kč.
- III. Žalobci bude po právní moci tohoto rozsudku vrácena nespotřebovaná část zálohy na provedení důkazu ve výši 1 448 Kč.

Odůvodnění:

1. Usnesením zdejšího soudu ze dne 13. 2. 2018, č.j. 17 Cm 20/2015-72 bylo řízení v této věci vyloučeno k samostatnému projednání z původního řízení vedeného pod sp. zn. 17 Cm 20/2015. Předmětem vyloučené části řízení se staly pouze nároky z autorských práv.
2. Žalobou ze dne 18. 11. 2015, která byla soudu doručena dne 19. 11. 2015 a vedena u zdejšího soudu pod sp. zn. 17 Cm 20/2015, ve spojení s usnesením zdejšího soudu o připuštění změny žaloby ze dne 9. 2. 2016, č.j. 17 Cm 20/2015-52, se žalobce domáhal uložení povinnosti žalovanému zdržet se užívání označení ROI HUNTER v obchodním styku, uložení povinnosti změnit obchodní firmu, aby neobsahovala označení ROI HUNTER, a podat návrh na zápis změny do obchodního rejstříku, odstranit či zničit všechny materiály, produkty, sdělení a jiné projevy obsahující označení ROI HUNTER, zrušit registraci doménového jména roihunter.cz a roihunter.com a přiznání práva žalobci zveřejnit na náklady žalovaného vyhovující výroky rozsudku v Hospodářských novinách.
3. Ve vztahu k autorskoprávním nárokům žalobce tvrdil, že je autorem názvu ROI HUNTER (dále taktéž i ROI Hunter), který vytvořil v lednu 2014 jako svůj přínos do projektu, na kterém spolupracoval se svým tehdejším obchodním partnerem K.T. – aktuálně statutární ředitel žalované společnosti. V podání ze dne 30. 7. 2018 v bodě IV.2 žalobce uvedl, že předmětem ochrany má být právě jeho myšlenka (sic!) využít při tvorbě názvu produktu výraz „hunter“, jenž měl v uživateli evokovat dojem, že se nejedná o pouhou správu či management inzerce, ale že se jedná o investici, která jim přinese výnos a zisk. Unikátní autorský přínos žalobce pak má spočívat ve spojení obecně známé zkratky ROI a výrazu „hunter“. Dále žalobce tvrdil, že je autorem obchodního využití produktu s názvem ROI Hunter. Žalovaný měl dílo v podobě názvu ROI Hunter užívat ve velkém rozsahu v obchodním styku, při své prezentaci, pro své produkty a služby či v doménových jménech, to vše bez jakékoliv dohody se žalobcem, čímž mělo být zasaženo do autorských práv žalobce.
4. Žalovaný se ve věci vyjádřil, že nároky uplatněné žalobou v řádném rozsahu neuznává. Svoji obranu postavil na tvrzení, že označení ROI Hunter není autorským dílem a pokud by snad bylo autorským dílem, žalobce není jeho autorem. Především takové slovní spojení nenaplňuje znak jedinečnosti díla jako výsledku tvůrčí činnosti autora a užití zkratky ROI měl navrhnout T. po brainstormingu s kolegou J.. Žalovaný taktéž upozornil na rozdíl mezi označením ROI-hunter, roihunter a ROI hunter v různých fázích vzniku názvu a označil žalobu za spekulativní a nepoctivou. Závěrem žalovaný navrhnul zamítnutí žaloby a přiznání náhrady nákladů řízení.
5. Z úplného výpisu z veřejného rejstříku pro osobu žalovaného má soud za prokázané, že žalovaný je českou právnickou osobou, která vznikla a byla zapsána dne 12. 6. 2014, od 17. 9. 2014 využívá obchodní firmu ROI Hunter a.s. (dříve TINDON Media a.s.), jejím statutárním orgánem je od 17. 9. 2014 K.T., který byl od 17. 9. 2014 přinejmenším do 24. 5. 2015 taktéž jediným akcionářem. Předmětem podnikání společnosti je pronájem nemovitostí, bytů

a nebytových prostor, a dále výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona.

6. Z emailové konverzace mezi žalobcem a T. již ze září 2013 soud vzal za prokázané, že T. prezentoval žalobci prvotní návrh budoucího produktu ROI Hunter, v té době bez uvedení jakéhokoliv názvu. Nejednalo se ještě o výsledný program, ale spíše o předchůdce, na jehož základě byl produkt ROI Hunter následně vytvořen. Obě strany v této konverzaci také vyjádřily ochotu k další spolupráci.
7. Následnými emaily mezi žalobcem, T. a částečně i S.S. za období od 23. 11. 2013 do 13. 1. 2014 bylo prokázáno, že již byla navázána spolupráce mezi žalobcem a T., pokračoval další vývoj produktu a tehdejší partneři jednali o různých otázkách jak technických, tak i obchodních či marketingových. Nelze přitom uzavřít, že by především v otázce obchodní strategie byl některý z účastníků více iniciativní než ostatní, dohodnutý směr vývoje vycházel spíše ze vzájemného dialogu žalobce a T. (např. žalobce uvedl několik eshopů jako potenciálních zákazníků, T. navrhl využít spíše obchody s módou namísto obchodů navržených žalobcem, nato žalobce zaslal dva potenciální obchody s botami a T. souhlasil, že tyto jsou pro využití produktu mnohem vhodnější). O názvu produktu nebylo v této fázi ještě nijak jednáno. V této konverzaci využil žalobce z počátku emailovou adresu XXXX@XXXX (zřejmě pracovní adresa v rámci agentury Young & Rubicam), od 25. 11. 2013 však již užíval emailové adresy na doménách jaimemandelbaum.com a icloud.com.
8. Z emailové komunikace mezi žalobcem a T. z 22., 23. a 26. 1. 2014 soud zjistil, že žalobce zaslal T. 10 různých návrhů názvu produktu, mezi kterými bylo i označení „ROI-hunter“. Z navržených názvů 5 obsahovalo slovo „bot“, 3 obsahovaly slovo „hunter“, dále se vícekrát opakovala slova „sales“, „sight“, „sniper“, „trend“ a většina návrhů byla různými složeninami uvedených výrazů. V emailu z 26. 1. 2014 T. sděluje, že vybrali žalobcem navržený název „roihunter“ a příští týden připraví web.
9. Z emailové konverzace mezi žalobcem, T. a S.S. z 6. a 7. 3. 2014 je patrné, že v březnu 2014 všichni tři uvedení vystupovali jako partneři, komunikovali ohledně vzájemného rozdělení práv k vyvíjenému produktu a jednali o rozdělení úkolů či odpovědnosti za dílčí oblasti zamýšleného podnikání (např. za vývoj nástroje, globální marketing, prodej nástroje apod.). V této době byl vyvíjený produkt považován společností Facebook za nastávajícího „Ads PMD“ (preferovaný marketingový developer reklam) a při splnění útraty 100 000 USD/měsíc mu měl být udělen tzv. „Ads badge“. Partneři také jednali o úmyslu uzavřít smlouvu o smlouvě budoucí (Letter of Intent) řešící založení nové společnosti a další otázky spojené s vývojem produktu a jeho uplatněním na trhu. Z výtisku této smlouvy o smlouvě budoucí soud zjistil, že měl T. založit novou společnost, která bude vlastnit všechna práva k platformě ROI Hunter a žalobci poskytne licence pro jeho klienty. Emailovou korespondencí mezi žalobcem a T. ze dne 7. a 8. 7. 2014 bylo prokázáno, že se účastníci domluvili na podpisu uvedené smlouvy. Ze smlouvy samotné je však patrné, že ji ke dni 9. 7. 2014 podepsal pouze T.. Z obsahu spisu ani jiných provedených důkazů nelze dojít k závěru, že by k podpisu ostatních účastníků došlo a smlouva tak byla řádně uzavřena.
10. Stejnopisem notářského zápisu Mgr. Radíma Neubauera sp. zn. N 970/2014 ze dne 15. 10. 2014 má soud za prokázané, že v rámci rozdělení odštěpením sloučením přešla ze společnosti Business Factory s.r.o. na žalovanou společnost pobočka s označením ROIh, která se zabývala vývojem a prodejem platformy ROIhunter.com včetně všech práv a povinností náležejících nebo souvisejících s touto pobočkou.
11. Dopisem ze dne 5. 11. 2015 vyzval žalobce žalovaného ke zdržení se zásahů do jeho tvrzených autorských práv ve znění původně uplatněných petičů. Tento byl podán na poštu 6. 11. 2015 a doručen 9. 11. 2015. Následně dopisem ze dne 14. 12. 2015 žalovaný všechny nároky odmítl. Z emailové korespondence mezi zástupci obou stran ze dne 23. a 30. 7. 2018 je patrné, že tito ani přes vzájemná jednání nebyli schopni dospět k mimosoudní dohodě o předmětu sporu.

12. Z notářského zápisu sepsaného JUDr. Tomášem Oulíkem dne 21. 9. 2015, sp. zn. N 925/2015, NZ 976/2015 má soud za osvědčené, že dne 21. 9. 2015 byly na internetové stránce www.roihunter.com/contact uvedeny pobočky v České republice, Brazílii, Spojených arabských emirátech a Polsku. Tytéž pobočky byly uvedeny taktéž na stránkách marketingových partnerů společnosti Facebook. V obou případech internetové stránky obsahovaly taktéž označení ROI Hunter nebo ROI HUNTER, přičemž se jeví, že se má jednat o prezentaci společnosti či produktu. Ze screenshotu internetové stránky www.roihunter.com soud zjistil, že tato prezentuje produkt s názvem ROIHUNTER a uvádí partnerství se sítěmi Facebook, Instagram a společností Google. Obdobně na výtisku stránky www.roihunter.com ze dne 29. 2. 2016 jsou uvedeny pobočky v České republice, Brazílii, Spojených arabských emirátech, Polsku a nově i v Německu.
13. Z výpisů o doméně roihunter.com.br s překladem i bez překladu má soud za prokázané, že jejím vlastníkem byl ke dni 2. 11. 2015 a 26. 1. 2016 žalobce. Z výpisů o doméně roihunter.cz soud zjistil, že jejím držitelem byl v letech 2015 a 2016 žalovaný. Z výpisů o doméně roihunter.com s překladem je patrné, že jejím vlastníkem byl dne 16. 11. 2015 i 29. 2. 2016 žalovaný, správcem byl T.. Z výpisu o doméně roihunter.eu vyplývá, že jejím vlastníkem byl dne 29. 2. 2016 žalovaný a obdobně z výpisu o doméně roihunter.pl vzal soud za prokázané, že k datu 29. 2. 2016 byla taktéž zaregistrována žalovaným.
14. Z výsledku vyhledávacího dotazu na portálu Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „ÚPV“) má soud za prokázané, že žalobce podal dne 18. 5. 2015 přihlášku ke slovní ochranné známce „ROI HUNTER“. Z rozhodnutí ÚPV ze dne 28. 1. 2016, č.j. O-522385/D15089288/2015/ÚPV ve spojení s rozhodnutím předsedy ÚPV ze dne 25. 10. 2016, č.j. O-522385/16018583/2016/ÚPV však plyne, že žalovaný podal proti této přihlášce dne 7. 10. 2015 námitky. Těmto námitkám ÚPV vyhověl, přihlášku zamítl a rozhodnutí bylo potvrzeno v rámci rozkladového řízení také předsedou ÚPV. V jiném řízení naopak žalovaný podal dne 14. 7. 2015 přihlášku slovního grafického označení „ROIHUNTER“, žalobce reagoval svými námitkami, které ÚPV rozhodnutím ze dne 8. 4. 2016, č.j. O-523765/D15111569/2015/ÚPV zamítl. Toto rozhodnutí bylo po podání rozkladu potvrzeno rozhodnutím předsedy ÚPV ze dne 26. 10. 2016, č.j. O-523765/16042743/2016/ÚPV.
15. Z rozhodnutí Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví ze dne 1. 6. 2017 o námitce č. B 002652827 a ze dne 20. 11. 2017 o námitce č. B 002636614 (s částečnými českými překlady) je patrné, že žalovaný byl nejdříve úspěšný se svými námitkami proti přihlášce ochranné známky EU „Roi Hunter“, jak ji podal žalobce. Naopak následně byla zamítnuta námitka žalobce proti přihlášce ochranné známky EU „ROI HUNTER“, kterou podal žalovaný.
16. Vyhledáváním ve veřejném rejstříku soud zjistil, že k 22. 11. 2019 v ČR existuje nebo existovalo 65 subjektů zapsaných ve veřejném rejstříku, které v názvu obsahují výraz „hunter“. ÚPV ke stejnému datu evidoval 269 ochranných známek obsahujících výraz „hunter“. Databáze WIPO nabízela pro stejný dotaz tentýž den dokonce 6037 výsledků. Zkratka ROI byla dle vyhledání dne 24. 2. 2016 součástí 80 ochranných známek evidovaných u ÚPV a ke dni 6. 9. 2018 se podařilo v databázi ÚPV dohledat nejméně 6 takových ochranných známek v oboru marketingu, inzerce a reklamy.
17. Ze znaleckého posudku JUDr. Jiřího Matznera, Ph.D., LL.M. č. I/1/2020 zadaného soudem, spolu s písemným vyjádřením znalce k výhradám žalobce vyplynulo, že zkratka ROI je běžně užívána v internetovém prostředí na různých stránkách věnujících se obchodní efektivitě webu, sociálním sítím či nástrojům reklamy. Výraz „hunter“ je běžné anglické slovo, které proniklo i do českého prostředí, užívá se již desítky let pro označení výrobků, názvy společností a to jak ve významu zvířete, ale též přeneseně ve významu popisujícím lov, úspěch či dosažení cíle. Výskyt celého spojení ROI Hunter pak znalec našel výhradně ve vztahu k žalovanému. Dle jeho závěru se jedná o spojení nové, avšak nejde nad rámec běžného slovního spojení.

18. Ze znaleckého posudku JUDr. Bc. Zdeňka Kučery č. 2/2/2020, který dle § 127a o.s.ř. předložil žalovaný, vyplývá, že zkratka ROI je běžným ekonomickým pojmem a výraz „hunter“ nebo „hunting“ se nyní již využívá nejen pro samotný lov, ale i pro označení úsilí k dosažení určité činnosti (znalec uvádí např. „job-hunting“). Sousedství ROI Hunter je tak logickým spojením dvou běžných slov, přičemž ani spojení slova „hunter“ s podstatným jménem, kde výsledný význam evokuje dosažení tohoto podstatného jména, není ničím zcela novým a dle názoru znalce ani jedinečným z pohledu autorského práva.
19. Z výtisku hesla „Return on investment“ ze stránky wikipedie má soud za prokázané, že zkratka ROI se používá v oblasti investování právě ve významu „Return on investment“.
20. Z vlastní internetové rešerše soudu je patrné, že jen v České republice existuje mnoho ekonomických subjektů, které nabízejí tvorbu názvu či obchodní firmy za úplat. Tuto skutečnost lze dle názoru soudu považovat taktéž za notorietu.
21. Výpisem z internetových stránek agentury Young & Rubicam mělo být prokázáno, že žalobce měl vystupovat při tvorbě názvu díla jako zaměstnanec této společnosti (a tudíž by neměl být aktivně legitimován k podání žaloby). Toto tvrzení však je vyvráceno např. stěžejním emailem ze dne 26. 1. 2014, který T. zaslal na soukromou emailovou adresu žalobce (která byla využívána v komunikaci již od listopadu 2013). Obdobně z další spolupráce a dokonce i z návrhu smlouvy o smlouvě budoucí je patrné, že žalobce vystupoval ve všech vztazích vůči T.ovi či žalované společnosti jako fyzická osoba.
22. Soud provedl důkaz sdělením podstatného obsahu čestných prohlášení T. a M.J., avšak v podstatných bodech jim neuvěřil. V těchto čestných prohlášeních bylo tvrzeno, že nápad na užití zkratky ROI měl mít v lednu 2014 sám T. a následně měl požádat žalobce, aby jej zahrnul do návrhů na název vyvíjeného produktu. Z emailu ze dne 22. 1. 2014 je ovšem patrné, že žalobce využil zkratku ROI pouze v jednom navrhovaném názvu. Pokud by zde existoval požadavek na využití zkratky ROI, jistě by žalobce takových návrhů předložil více, příp. zkratku ROI zkusil kombinovat s jinými často užitými výrazy (srov. např. kombinace trendbot-Trendhunter, salesbot-saleshunter-SalesSight, avšak pouze ROI-hunter bez dalších variant). V emailu ze dne 26. 1. 2014 pak T. výslovně uvedl, že se rozhodl zvolit žalobcům návrh roihunter („we have finally chosen your idea – roihunter“). Soud v řízení vyzval obě strany, aby předložily komunikaci, která těmto emailům předcházela, avšak ani jeden z účastníků tak neučinil s tvrzením, že žádnou nemají k dispozici. S ohledem na uvedené rozpory se čestná prohlášení jeví jako účelová a nepravdivá. Soud přisvědčil tvrzením uvedeným v cit. emailové korespondenci, která se jeví věrohodnější, neboť žalovaný nikdy v řízení její pravost nezpochybil. Obsah čestných prohlášení mohl být naopak ovlivněn několikaletým odstupem od předmětných událostí a také snahou dosáhnout úspěchu v soudním sporu, o kterém v dané době již žalovaný věděl.
23. Z výpisu z veřejného rejstříku pro české společnosti Legacy Retail s.r.o. a Apuama, s.r.o., ve kterých vystupuje v angažmá žalobce, soud žádná zjištění pro rozhodnutí ve věci neučinil. Soud neučinil žádná zjištění taktéž z výpisu z rejstříku včetně překladu o brazilské společnosti SJ TECH LABS – SERVICOS LTDA. a dokumentu o zřízení uvedené společnosti, neboť při jednání dne 6. 11. 2018 žalobce uvedl, že se tyto důkazy vztahují k nekalosoutěžní části sporu.
24. Žádné závěry soud neučinil ani z celkem 52 faktur za provize z platformy ROI Hunter za období od srpna 2014 do května 2015, z výtisků internetových stránek Facebook Marketing Partners ze dne 29. 2. 2016 (2x, tj. přílohy č. 9 a 11), článku „Czech Out the Newest Facebook PMD: ROI Hunter Parent Business Factory“ ze dne 12. 9. 2014, internetových stránek Google Analytics Partners ze dne 29. 2. 2016, diplomu za 1. místo Internet Effectiveness Awards, výsledkové listiny soutěže Křišťálová lupa 2014, příspěvků na facebookové stránce ROI Hunter ze dne 16. a 17. 4. 2015, upoutávky na přednášku T.a, článků na portálech www.tyinternety.cz, www.feedit.cz, www.podnikatel.cz, ceskapozice.lidovky.cz, brno.idnes.cz, protože obecný závěr

o úspěšnosti platformy ROI Hunter byl mezi účastníky nesporný, vyplývá taktéž z jejich emailové komunikace či internetových stránek, ze kterých soud taková zjištění učinil (viz výše) a konkrétní obchodní úspěchy či získaná ocenění již neměly pro posouzení autorskoprávní části sporu žádný význam.

25. Z vyjádření, které zpracoval pro žalovaného prof. JUDr. Ivo Telec, CSc., soud v rámci dokazování žádná zjištění neučinil, avšak k jeho obsahu (a též k námitkám protistrany) se vyjádří dále v rozsudku v rámci právního hodnocení.
26. Soud neprovedl dokazování odkazy na publikace k doložení žalobcovy odbornosti, články týkající se pracovního zařazení žalobce, odkazy na jeho ocenění ani jeho profesním životopisem. Tyto listiny žalobce předložil v reakci na výzvu soudu, aby doložil, jaká jiná obdobná díla vytvořil a ekonomicky zhodnotil. Z předložených listin však není nijak patrné, jakých konkrétních děl (potažmo autorských) se mají týkat. To platí obzvláště za situace, kdy většinu ocenění získal žalobce v rámci agentury (tedy za výsledek činnosti celého kolektivu) a dotýkají se především manažerské činnosti, ale autorskou činnost pro žalovaného měl vyvinout jako fyzická osoba (viz poslední odstavec na č.l. 135 verze). Žalobce proto vytvoření jiných obdobných děl soudu dostatečně netvrdil a ani neprokázal a v tomto bodě neunesl břemeno tvrzení a důkazní, přestože byl o následcích poučen ve výzvě soudu při jednání dne 26. 11. 2019.
27. Navržené účastnické výsledky žalobce, T. a svědeckou výpověď M.J. soud neprováděl, jelikož dokazováním zjištěný skutkový stav je dostatečný pro rozhodnutí ve věci samé.
28. Na podkladu výše popsaných a provedených důkazů, po jejich zhodnocení samostatně a ve vzájemných souvislostech a s přihlédnutím ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, jakož i ke skutečnostem, které byly mezi účastníky nesporné, soud učinil následující závěr o skutkovém stavu: V období okolo září 2013 prezentoval T. žalobci softwarový nástroj a na podkladu této prezentace žalobce a T. projevíli zájem o budoucí spolupráci. Tato probíhala nejméně od listopadu 2013, kdy oba uvedení spolu se S.S. spolupracovali na budoucím obchodním využití aplikace, kterou T. vyvíjel (pravděpodobně ve spolupráci s dalšími osobami). Až do ledna 2014 nebyl pro tento produkt připraven žádný název. V lednu 2014 žalobce vytvořil a zaslal T. 10 potenciálních názvů nového produktu, ze kterých byla vybrána varianta „roihunter“. V období března a dubna 2014 všichni tři uvedení pokračovali ve spolupráci, mj. se dohodli na uzavření smlouvy o smlouvě budoucí, kterou měly být rozděleny práva, povinnosti, odpovědnost a řízení různých oblastí souvisejících s produktem ROI Hunter (např. technický vývoj, prodej, marketing apod.). Tuto smlouvu podepsal pouze T.. V červnu 2014 byla založena nová společnost TINDON Media a.s., následně přejmenovaná na ROI Hunter a.s. a T. se stal jejím jednatelem a jediným akcionářem. V říjnu 2014 na tuto společnost přešla pobočka ROIh společnosti Business Factory s.r.o., která se zabývala vývojem a prodejem platformy ROIhunter.com. Během roku 2015 se vztahy mezi žalobcem a žalovaným (resp. T.) vyhrotily, jmenovaní vedli mezi sebou několik řízení o ochranných známkách před ÚPV a v roce 2017 i před Úradem EU pro duševní vlastnictví a ve všech těchto sporech byl nakonec úspěšný žalovaný. V listopadu 2015 taktéž žalobce vyzval žalovaného ke zdržení se zásahů do jeho autorských práv a následně podal žalobu. Mezi účastníky bylo nesporné, že produkt s označením ROI Hunter je celosvětově úspěšný, soud zjistil, že je prezentován pobočkami žalovaného nejen v ČR, ale i v zahraničí a je partnerem sociálních sítí Facebook, Instagram či společnosti Google. Žalobce byl vlastníkem domény roihunter.com.br, žalovaný naopak vlastnil domény roihunter.cz, roihunter.com, roihunter.eu nebo roihunter.pl. Výraz ROI je obsažen v několika desítkách ochranných známek registrovaných u ÚPV a je běžně užívanou zkratkou pro pojem „return on investment“ v oblasti ekonomie, reklamy či sociálních sítí. Výraz „hunter“ je součástí několika stovek ochranných známek v rámci ČR, případně několika tisíc známek v databázi WIPO, jedná se o původem anglický termín, který již pronikl i do českého prostředí a využívá se nejen v doslovném překladu „lovec“, ale taktéž i přeneseně ve smyslu

úspěchu nebo dosažení cíle. Spojení ROI Hunter je pak nové a na internetu se vyskytuje především v souvislosti s žalovaným a jeho produktem.

29. Dle § 2 odst. 1 zákona č. 121/2000 Sb., autorského zákona (dále jen „AZ“) platí, že předmětem práva autorského je dílo literární a jiné dílo umělecké a dílo vědecké, které je jedinečným výsledkem tvůrčí činnosti autora a je vyjádřeno v jakékoli objektivně vnímatelné podobě včetně podoby elektronické, trvale nebo dočasně, bez ohledu na jeho rozsah, účel nebo význam (dále jen "dílo"). Dílem je zejména dílo slovesné vyjádřené řečí nebo písmem, dílo hudební, dílo dramatické a dílo hudebně dramatické, dílo choreografické a dílo pantomimické, dílo fotografické a dílo vyjádřené postupem podobným fotografii, dílo audiovizuální, jako je dílo kinematografické, dílo výtvarné, jako je dílo malířské, grafické a sochařské, dílo architektonické včetně díla urbanistického, dílo užitého umění a dílo kartografické.
30. Odst. 2 cit. ustanovení dále rozšiřuje za splnění specifických podmínek autorskoprávní ochranu taktéž na počítačové programy, fotografie a výtvoř vyjádřené postupem podobným fotografií a dále na databáze.
31. Komentářová literatura k § 2 AZ uvádí, že z generální klauzule vyplývají základní pojmové znaky autorského díla, dle kterých se musí jednat o dílo literární, umělecké či vědecké; jako takové musí být výsledkem tvůrčí činnosti autora, literární, umělecké či vědecké jakožto činnosti duševní; a to výsledkem jedinečným a musí být vyjádřeno v jakékoli objektivně vnímatelné podobě nezávisle na tom, zda trvale nebo pouze dočasně, jakož i na rozsahu díla, účelu, či významu, tedy bez jakékoli relevance času, rozsahu, účelu i významu. (HOLCOVÁ, Irena. § 2 Autorské dílo. In: HOLCOVÁ, Irena aj. *Autorský zákon: Komentář* [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2020-6-22]. ASPI_ID KO121_2000CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X.)
32. K požadavku na jedinečnost díla JUDr. Holcová uvádí: „Přímo v § 2 odst. 1 je zcela jednoznačně (nebo výslovně) vyjádřena koncepce jedinečnosti díla (lišící se od koncepce původnosti - srov. [§ 2 odst. 2 autorského zákona](#)). Podle názoru autorů tak i přes trendy SDEU a některé rozsudky Nejvyššího soudu opírající se o jinou názorovou platformu teoreticky může obstát s ohledem na výslovnou úpravu § 2 odst. 1 pojetí jedinečnosti coby absolutní individuality, byť s vědomím trendu judikatorního oslabování (relativizování) pojetí a výkladu znaku jedinečnosti a procesu posilování dosahu autorskoprávní ochrany i tam, kde se jako přílehavější jeví jen ochrana proti nekalé soutěži. Výsledkem tvůrčí činnosti autora podle § 2 odst. 1 musí být jedinečný, ve smyslu absolutní jedinečnosti. Podle doktrinárních výkladů (historicky zejména výklady J. Löwenbacha, K. Knapa) ve smyslu autorskoprávní individuality díla, tedy v zásadě statistické jedinečnosti. Podle tohoto pojetí nemohou existovat dvě naprosto shodná díla, aniž by nešlo v jednom případě o plagiát, resp. o díla vůbec.“ (Ibid.)
33. Současně se uvádí, že se lze setkat s výkladem jedinečnosti chápané relativněji ve smyslu statistické pravděpodobnosti jedinečnosti díla. Jedinečnost díla přitom odpovídá i pojmu neopakovatelnost díla. Při tomto pojetí díla jako předmětu práva autorského tedy nejde o stoprocentní individualitu díla, ale jen o jedinečnost, která se blíží jedinečnosti absolutní (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 6. 2015, sp. zn. [30 Cdo 360/2015](#)). Pro úplnost se v této souvislosti uvádí též názory uváděné M. Prokešem odvolávající se na pojetí jedinečnosti (uniqueness) S. Vermona blížíci se pojetí pravděpodobnostní jedinečnosti, podle kterých by měl požívat autorskoprávní ochrany pouze výtvoř, který je nový - tedy nevytvořil jej nikdo předtím a je neopakovatelný, tedy nemůže jej vytvořit ani nikdo později. Jedinečnost podle Vermona není tedy chápána jako absolutní, ale pravděpodobnostní - ve smyslu větší či menší - míry jedinečnosti (Prokeš, 2012, s. 291). (Ibid.)
34. „Jedinečnost díla jako výsledku tvůrčí činnosti, chápána jako kvantitativní kritérium „objemu“ vynaložené tvůrčí individuality (oproti kritériu kvalitativnímu spočívajícímu ve zmíněné literární, jiné umělecké nebo vědecké tvůrčí činnosti). (...) Nejde o individualitu v obecném smyslu, nýbrž o nejosobitější ztvárnění výtvořu na základě autorova svobodného výběru z tvůrčích možností. Jedinečnost díla přitom odpovídá i pojmu neopakovatelnost díla (viz Závěry... 1982). V načrtnutém soudobém vědeckém pojetí díla jako předmětu práva autorského tedy nejde o individualitu díla stoprocentní, ale jen o jedinečnost, která se blíží jedinečnosti absolutní. (Rybářík 1985, v této souvislosti bovoří o užití pojmu statistické jedinečnosti díla a contrario pojmové jedinečnosti ve smyslu ontologickém.) Ve smyslu statistické jedinečnosti díla proto z autorskoprávního pohledu není možné, aby ochrany požívala dvě

totožná (či téměř totožná) díla. Pokud se takováto díla objeví, znamená to buď, že jedno dílo je plagiátem druhého, nebo že tyto výtvory nenaplní kritéria pro přiznání autorskoprávní ochrany; nejedná se potom o díla ve smyslu [autorského zákona](#). (TELEC, Ivo, TŮMA, Pavel. § 2 [Autorské dílo]. In: TELEC, Ivo, TŮMA, Pavel. Autorský zákon. 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2019, s. 7.)

35. Jen velmi stručně doplňuje další komentář „*Jedinečnost je třeba chápat i ve statistickém slova smyslu (nemožnost vzniku dvou totožných děl)*.“ (CHALOUPKOVÁ, Helena, HOLÝ, Petr. § 2 [Autorské dílo]. In: CHALOUPKOVÁ, Helena, HOLÝ, Petr. Autorský zákon. 5. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2017, s. 3.)
36. Negativní vymezení autorského díla je uvedeno v § 2 odst. 6 AZ, podle kterého dílem není zejména námět díla sám o sobě, denní zpráva nebo jiný údaj sám o sobě, myšlenka, postup, princip, metoda, objev, vědecká teorie, matematický a obdobný vzorec, statistický graf a podobný předmět sám o sobě.
37. Před posouzením samotného jádra sporu soud na okraj uvádí, že dle jeho názoru je zcela bezpředmětné, zda má být autorsky chráněna varianta názvu „ROI Hunter“, „Roi Hunter“, „ROI HUNTER“, „roi-hunter“ či jakákoliv jiná podoba. Pokud by soud dospěl k závěru, že kterýkoliv z takových názvů je předmětem ochrany dle autorského práva, pak zásahem do autorských práv by bylo využití i dalších uvedených či obdobných variant. Jinými slovy pokud by spojení uvedených dvou slov bylo soudem považováno za autorské dílo, pak je z hlediska autorskoprávní ochrany zcela nerozhodné, zda jsou napsány velkými či malými písmeny, zda je mezi nimi mezera, pomlčka či jiný spojovací znak apod. Důsledné rozlišování takovýchto variant by z pohledu autorské ochrany byly formalistické a absurdní. Soud bude proto dále v rozsudku pracovat s variantou „ROI Hunter“, ale veškeré právní závěry lze stejným způsobem vztáhnout i na další podobné varianty.
38. Při právním hodnocení se soud nejdříve zabýval otázkou, zda žalobce vytvořil autorské dílo splňující výše uvedené podmínky. Na prvním místě je nutné obecně konstatovat, že název díla podléhá autorskoprávní ochraně, pokud této ochraně podléhá samotné dílo (srov. § 2 odst. 3 AZ). Žalobce v řízení netvrdí existenci autorského díla, které by mělo název ROI Hunter a už vůbec netvrdí, že by takové dílo vytvořil sám. Naopak za dílo považuje samotný název. Soud se proto dále nezabýval existencí autorskoprávně chráněného díla, které by mělo název ROI Hunter.
39. Žalobci je nutné přisvědčit, že samotný název může být za určitých okolností autorským dílem a předmětem ochrany dle autorského práva. V takovém případě ovšem musí samotný tento název splňovat všechny znaky a náležitosti autorského díla. Takovéto ochrany se žalobce dovolává, a proto soud hodnotil, zda slovní spojení ROI Hunter představuje samo o sobě autorské dílo.
40. Na prvním místě se soud zabýval otázkou jedinečnosti slovního spojení, kterou lze chápat jako požadavek, aby jiný autor nebyl schopen vytvořit sám stejné dílo (viz výše citované komentáře). Z provedeného dokazování je patrné, že oba výrazy „ROI“ a „hunter“ jsou běžně užívány přinejmenším v odborných kruzích (věnujících se reklamě či správě investic) a jejich význam je v takové populaci znám i bez použití českého překladu. Současně jsou oba výrazy součástí velkého množství ochranných známek ať již na vnitrostátní či mezinárodní úrovni. Lze proto uzavřít, že jednotlivě nejsou tyto výrazy nikterak ojedinělé. Jejich vzájemné spojení již vykazuje jistou úroveň jedinečnosti, avšak ne v takové míře, aby splňovala podmínku dle AZ. Jinými slovy nelze uzavřít, že by jiná osoba nedokázala vlastní tvůrčí činností (aniž by se jednalo o plagiát) vytvořit (zcela nebo podstatně – srov. bod 37 o rozdílech v názvu) shodné slovní spojení. Navíc s ohledem na obecnou známost a užívání obou pojmů (i v jejich spojení) je taková šance natolik statisticky významná, že již vylučuje požadavek jedinečnosti dle AZ.
41. Konečně nelze odhlédnout ani od skutečnosti (kteřou soud považuje za notoriety), že při tvorbě názvů produktů již lze využívat i počítačové nástroje, které na základě databáze nejčastěji užívaných výrazů v daném oboru jsou schopné pouhou syntézou nabídnout jejich slovní spojení.

Ke stejnému výsledku je proto možné dojít i bez využití tvůrčí činnosti autora, tím spíše pokud se sousloví skládá pouze ze dvou samostatně známých a užívaných výrazů.

42. Jelikož všechny znaky autorského díla musejí být splněny kumulativně, již tento nedostatek v jedinečnosti postačuje k tomu, aby bylo možné učinit závěr, že se v případě názvu ROI Hunter nejedná o autorské dílo a soud v řízení splnění dalších znaků již nevyžadoval.
43. Nad rámec výše uvedeného však soud konstatuje, že má důvodné pochybnosti i o dalších znacích autorského díla. Jak bylo uvedeno výše, jedinečnost díla je znakem kvantitativním, zatímco kvalitativním znakem je literární, umělecká či vědecká tvůrčí činnost. Aby se v případě literárního díla mohlo jednat o dílo autorské, musí obsahovat alespoň základní uměleckou složku, která odráží tvůrčí schopnosti konkrétního autora. Jakkoliv je hodnocení takovéto složky striktně subjektivní a stejný text může být různými osobami považován za umělecký či nikoliv, dle názoru soudu pouhé spojení dvou běžně užívaných slov v posuzovaném případě nenaplnuje požadavek na umělecký charakter díla jako tvůrčí činnosti autora. Z návrhů, které žalobce zaslal v emailu dne 22. 1. 2014, vyplývá, že tento při tvorbě návrhů především spojoval několik obecně známých anglických výrazů a jedná se tak o duševní činnost spíše mechanické než tvůrčí povahy. Zcela nepochybně je proto naplněn pouze znak vyjádření díla ve smyslu objektivně vnímatelné podobě. Název byl napsán elektronicky v emailové korespondenci mezi žalobcem a T., stejně tak je součástí textových či obrazových prezentací produktu na různých internetových stránkách. V této podobě jej tedy může člověk objektivně vnímat zrakem jako text, logotyp apod.
44. Uvedený závěr podporují nezávisle na sobě i jiné autority. Přestože to v zásadě není jeho úkolem, ÚPV v rámci sporů o ochranných známkách mezi žalobcem a žalovaným ve svých rozhodnutích (především v řízení O-523765) dovedl, že slovní spojení ROI Hunter není chráněno dle autorského práva. Především ÚPV uvedl, že nebylo tvrzeno žádné dílo, které by neslo název ROI Hunter a ve spojitosti se kterým by pak tento název požíval autorskoprávní ochrany, dále ÚPV uvedl, že název vznikl ve spolupráci s T. a samotný nápad žalobce na pojmenování není autorsky chráněn s ohledem na § 2 odst. 6 AZ ani neobsahuje osobitou objektivně vnímatelnou tvůrčí činnost autora či není dostatečně originální. I kdyby se snad jednalo o autorské dílo, ÚPV uzavřel, že mělo být vytvořeno na objednávku T.a.
45. Obdobně se vyjádřil také prof. JUDr. Ivo Telec, CSc. Jakkoliv soud souhlasí se žalobcem, že prof. Telec nevystupoval v tomto řízení jako nezávislá osoba (např. znalec), jedná se stále o jednoho z předních odborníků na autorské právo v ČR a soud se jeho vyjádřením (ze kterého soud nečinil zjištění, ale bylo posuzováno jako prosté podání či argumentace účastníka, viz bod 25 odůvodnění tohoto rozsudku) v rámci rozhodnutí taktéž zabýval. Prof. Telec v tomto případě dospěl taktéž ke shodnému názoru jako především zdejší soud a také ÚPV, že označení ROI Hunter nesplňuje podmínku jedinečnosti a nesplňuje ani podmínku minimální umělecké hodnoty autorského díla.
46. K tvrzení, že předmětem ochrany má být myšlenka žalobce využít při tvorbě názvu produktu výraz „hunter“ soud jen ve stručnosti odkazuje na znění § 2 odst. 6 AZ, podle kterého myšlenka sama o sobě není autorským dílem a není chráněna dle autorského práva.
47. K údajnému „autorství obchodního využití produktu“ (cit. z bodu V.5 v podání ze dne 30. 7. 2018, příp. téměř shodně taktéž v bodě II.2 žaloby) soud uvádí, že obchodní využití nemůže být autorským dílem ve smyslu AZ. Podle § 2 odst. 1 AZ musí být autorské dílo vyjádřeno v objektivně vnímatelné podobě, současně podle § 2 odst. 6 AZ není autorským dílem myšlenka či postup. Samotné obchodní využití produktu představuje určitou strategii, plán či nápad, jak postupovat v obchodním styku a nejvíce se tak blíží myšlence či postupu. Samozřejmě je možné, aby žalobce vtělil tuto strategii či plán do nějaké formy písemného dokumentu, prezentace, proslovu apod. Takový výstup by již autorským dílem při splnění dalších podmínek mohl být. Výše uvedené však žalobce nikdy netvrdil (z toho důvodu jej soud nevyzýval ani na doplnění tvrzení dle § 118a odst.

1 o.s.ř.) a naopak opakovaně výslovně uvedl, že je autorem obchodního využití produktu, které nemůže být autorským dílem.

48. Žalobce v řízení odkazoval mj. na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. 6. 2015, sp. zn. 30 Cdo 360/2015, avšak tento odkaz není pro předmětný spor přílehlavý. V citovaném rozhodnutí se jednalo o užití sousloví „je to parádní“, které je parafrází prvního verše písně „Paráda“. Navíc v daném případě bylo sousloví použito v kombinaci s melodii této písně. Odvolací soud v tomto rozhodnutí uvedl, že sousloví „je to parádní“ nepoživá autorskoprávní ochrany, neboť se jedná o sousloví běžně užívané. Nejvyšší soud sice jeho rozhodnutí zrušil, ale jak vyplývá z odůvodnění, nečinil sám kategorický závěr o tom, že by sousloví mělo být autorským dílem, pouze zavázal odvolací soud zabývat se otázkou, zda užitím tohoto sousloví nebylo zasaženo do autorského práva k písni a k textu písně, zda nešlo např. o její zpracování apod. V tomto řízení však neexistuje žádné autorské dílo, jehož by bylo sousloví ROI Hunter součástí a k jehož právům by mohlo být zasaženo. Ze stejného důvodu není aplikovatelný ani rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 4. 2007, sp. zn. 30 Cdo 739/2007, ve kterém se jedná taktéž o úryvek z textu písně.
49. V neposlední řadě soud vyhodnotil podání žaloby jako jednání v rozporu s dobrými mravy. Z provedeného dokazování je jasně patrné, že v době tvorby názvu produktu jednali žalobce a T. ve vzájemné shodě a jako obchodní partneri. Z provedeného dokazování nelze s jistotou zjistit, kdo způsobil následné zhoršení vztahů a ukončení spolupráce, ale obě strany v červenci 2014 připravovaly podpis smlouvy o smlouvě budoucí, kterou však podepsal pouze T.. Žalobce se tak sám vyloučil z dalšího podílu na projektu a založil situaci, ze které následně vyvozuje svá tvrzení pro žalobu. Šikanóznímu charakteru žaloby nasvědčuje také časový odstup, kdy žalobce po celou dobu věděl, že žalovaný užívá název ROI Hunter, vztahy mezi původními partnery se dle všeho vyhroutil již v polovině roku 2014, ale žaloba byla k soudu podána až dne 19. 11. 2015. Navíc rozsah a charakter žalobních petitů nasvědčují tomu, že se žalobce snaží dosáhnout nikoliv ochrany svých tvrzených autorských práv, ale faktické likvidace činnosti žalovaného, která je založena na nyní již mezinárodně známém produktu s označením ROI Hunter.
50. Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že slovní označení ROI Hunter není autorským dílem, autorským dílem není ani myšlenka použít při tvorbě názvu výraz „hunter“ a není jím ani obchodní využití produktu. Soud proto žalobu v rozsahu, jak byla vyčleněna k samostatnému projednání, zamítl. Tímto rozhodnutím však není nijak dotčen či předjímán výsledek zbývajících částí sporu probíhající nadále pod sp. zn. 17 Cm 20/2015.
51. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 142 odst. 1 o.s.ř. tak, že procesně neúspěšný žalobce je povinen nahradit žalovanému účelně vynaložené náklady soudního řízení. Na prvním místě se jedná o náklady právního zastoupení, které sestávají z mimosmluvní odměny advokáta dle § 6 a násl. vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen „vyhlášky“) za 11 úkonů právní služby v plné výši (převzetí věci a příprava zastoupení, vyjádření ze dne 11. 9. 2018, účast na jednání soudu dne 6. 11. 2018 (2 úkony), vyjádření k odvolání ze dne 8. 1. 2019, účast na jednání soudu dne 26. 11. 2019 (2 úkony), vyjádření ze dne 12. 12. 2019, vyjádření ze dne 13. 1. 2020, vyjádření ze dne 20. 5. 2020 a účast na jednání soudu dne 26. 5. 2020. Sazba mimosmluvní odměny za 1 úkon právní služby činí dle § 7 bodu 5 vyhlášky ve spojení s § 9 odst. 3 písm. d) částku 2 500 Kč. Ke každému úkonu právní služby je nutné přičíst náhradu hotových výdajů dle § 13 odst. 3 vyhlášky ve výši 300 Kč. Soud neshledal účelným vyjádření ze dne 1. 11. 2018, protože jeho obsah měl a mohl být součástí již předchozího vyjádření ze dne 11. 9. 2018. K vyjádření ze dne 29. 2. 2016 soud uvádí, že toto bylo učiněno ještě před vyloučením části předmětu řízení k samostatnému projednání. Za toto podání přiznal žalovanému polovinu mimosmluvní odměny a polovinu náhrady hotových výdajů, přičemž druhá polovina zůstává předmětem náhrady v původním řízení sp. zn. 17 Cm 20/2015. Jelikož zástupkyně žalovaného má sídlo v Brně, žalovanému nenáleží cestovné ani náhrada za promeškaný čas v souvislosti

s jednáními soudu. Mimosmluvní odměna a náhrada hotových výdajů tvoří částku 32 200 Kč, k tomu je nutné přičíst DPH ve výši 6 762 Kč. Dále žalovanému náleží náhrada nákladů za zhotovení překladů ve výši 3 200 Kč. Celkem tak náklady řízení žalovaného představují částku 42 162 Kč.

52. Soud nepřiznal žalovanému jako účelně vynaložené náklady na znalecký posudek zpracovaný JUDr. Kučerou a vyjádření prof. Telce, a to z několika důvodů. Ke znaleckému posudku JUDr. Kučery soud konstatuje, že již při jednání dne 26. 11. 2019 soud avizoval případné zadání znaleckého posudku. Tento byl soudem zadán usnesením ze dne 27. 1. 2020, které bylo žalovanému doručeno dne 28. 1. 2020. Nejpozději v tento den měl žalovaný již prokazatelně vědomost o tom, že soud zadal vypracování znaleckého posudku JUDr. Matznerovi. Přestože JUDr. Kučera neuvádí, kdy mu žalovaný zpracování vlastního posudku zadal, v bodě 1.1 uvádí jako podkladový materiál č. 14 právě usnesení o zadání posudku soudem ze dne 27. 1. 2020. Obdobně v bodě 2.1 v posledním odstavci na straně 4 JUDr. Kučera odkazuje na usnesení o zadání posudku soudem. Proto soud dospěl k závěru, že žalovaný zadal JUDr. Kučerovi zpracování znaleckého posudku až poté, co již byl soudem ustanoven znalec jiný. Takový postup soud vyhodnotil jako nevhodný a neúčelný, protože v daném okamžiku žalovaný měl a mohl nejdříve vyčkat závěru znalce ustanoveného soudem. Dále soud přihlédl ke skutečnosti, že oba znalecké posudky se zabývají podobnou otázkou, vychází ze stejných podkladů a soudem ustanovený znalec vyúčtoval náklady posudku na částku 11 200 Kč + DPH. Proti takto určenému znaleckému se žádný z účastníků neodvolal, soud proto dovozuje, že s touto výší souhlasí. Jakkoliv soud nemá v úmyslu na tomto místě snižovat hodnotu znaleckého posudku (či vykonané práce) JUDr. Kučery, jím vyúčtovaná odměna 35 000 Kč + DPH je v hrubém nepoměru s náklady, které vyúčtoval znalec určený soudem. Pokud o odměně pro JUDr. Kučera navíc nebylo soudem rozhodováno jako o odměně znalce, žalobce neměl možnost se k výši těchto nákladů vyjádřit, ale žalovaný rovnou JUDr. Kučerovi částku proplatil, pak si musel být vědom rizika, že soud nemusí takové náklady uznat za účelné.
53. Ohledně odměny ve výši 25 000 Kč za stanovisko prof. Telce soud na prvním místě zdůrazňuje, že žalovaný byl v řízení po celou dobu zastoupen Mgr. Hejdovou. Tato je advokátkou zapsanou pod evidenčním číslem 11281 v České advokátní komoře, na stránkách ČAK má uvedenou specializaci mj. na autorské právo, na internetových stránkách uvádí, že pravidelně hájí práva klientů k jejich duševnímu vlastnictví ve sporných řízeních před úřady i soudy. Soud proto očekává, že advokátka se specializací na autorské právo si sama připraví odpovídající právní rozbor či argumentaci v zájmu jejího klienta. Mgr. Hejdová tak koneckonců po celou dobu sporu činila a druhý rozsudek zdejšího soudu ve prospěch žalovaného dokazuje, že její argumentace byla zdejším soudem hodnocena jako správná, přiléhavá a soud jí ve stěžejních bodech přisvědčil. V tomto duchu se pak jeví zcela neúčelným, aby účastníkem zvolená zástupkyně a advokátka žádala jiného advokáta o právní stanovisko v oblasti její specializace. Pokud již k takové situaci dojde, není možné přenášet tuto nákladovou zátěž na žalobce, který mohl legitimně očekávat, že Mgr. Hejdová bude sama hájit zájmy žalovaného a požadovat náklady dle vyhlášky. V neposlední řadě soud přihlédl taktéž ke skutečnosti, že Mgr. Hejdová i prof. Telc jsou oba členy skupiny Inpartners Group, což opět vyvolává pochybnosti o účelnosti takto vyplacené odměny. Z výše uvedených důvodů soud částku 25 000 Kč za vyjádření prof. Telce nepovažuje za součást účelně vynaložených nákladů řízení.
54. Při rozhodování o vrácení zálohy soud vycházel z § 141 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s obecnou úpravou náhrady nákladů řízení dle § 142 odst. 1 o.s.ř. Usnesením ze dne 16. 1. 2020, č.j. 23 C 49/2018-158, bylo uloženo žalobci, aby složil zálohu na náklady znaleckého posudku ve výši 15 000 Kč, což žalobce učinil dne 21. 1. 2020. V řízení byl zpracován znalecký posudek a soud za něj přiznal znalci odměnu ve výši 13 552 Kč dle usnesení zdejšího soudu ze dne 16. 3. 2020, č.j. 23 C 49/2018-199. Dle úředního záznamu ze dne 25. 5. 2020, č.j. 23 C 49/2018-230 znalec za následné vyjádření k výhradám nepožadoval odměnu žádnou. Z výše uvedeného plyne, že náklady důkazu byly plně

kryty složenou zálohou, státu proto nevznikly se zpracováním znaleckého posudku žádné náklady a není důvod o nich rozhodovat dle § 148 o.s.ř. Jelikož zálohu složil žalobce, který současně nebyl v řízení úspěšný a nemá proti žalovanému právo na náhradu svých nákladů řízení, nebylo nutné náklady důkazu zahrnout ani do náhrady nákladů řízení mezi samotnými účastníky. Soud proto pouze rozhodl o vrácení nespotřebované části zálohy ve výši 1 448 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně, Rooseveltova 16, Brno.

Nesplní-li povinný dobrovolně povinnosti uložené mu pravomocným a vykonatelným rozsudkem, je možno domáhat se výkonu rozhodnutí.

Brno 29. května 2020

JUDr. Boris Filemon v. r.
soudce